

13. STUDIJA

KRALJEVSTVA OVOGA SVIJETA

Prva vlast – Njezino oduzimanje – Njeno otkupljenje i obnova – Predodžbeno Božje Kraljevstvo – Uzurpator – Dvije faze sadašnje vlasti – Postojeće vlasti, određene od Boga – Nebukadnezarovo gledište o njima – Danijelovo gledište i tumačenje – Kraljevstva ovog svijeta gledana s drugog stajališta – Ispravan odnos Crkve prema sadašnjim Vladavinama – Ukratko razmotreno Božansko pravo kraljeva – Tvrdnja Nazovikršćanstva lažna – Bolja nada u Peto Univerzalno Carstvo.

U PRVOM poglavlju Božanskog Otkrivenja, Bog objavljuje svoj naum glede svog zemaljskog stvorenja i njegove vladavine: „I reče Bog: Načinimo čovjeka na svoju sliku, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci – svojoj zemlji – i svim gmizavcima što puze po zemlji! Na svoju sliku stvori Bog čovjeka, na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji!“

Tako je vlast nad zemljom bila stavljena u ruke ljudske rase predstavljene u prvom čovjeku Adamu, koji je bio savršen, i stoga u potpunosti osposobljen da bude gospodar, vladar i kralj zemlje. Ovaj zadatak da se množi, i napuni zemlju i podloži si ju nije bio dat samo Adamu, nego cijelom čovječanstvu: „I sebi

je podložite!“ Da je ljudska rasa ostala savršenom i bezgrešnom, nikada ne bi izgubili ovu vlast.

Ono što se može primjetiti u tom zadatku datom čovjeku je to da mu nije bila data vlast nad njegovim bližnjim, nego je cijeloj rasi bila data vlast nad zemljom, da je kultiviraju i njezine plodove koriste za opće dobro. Ono što je bilo dato čovjeku da nad tim vlada nije bio samo biljni svijet i zemljina rudna bogatstva već i njezin raznoliki životinjski svijet. Da je ljudska rasa ostala savršenom i provodila Stvoriteljevu prvobitnu zamisao, kako bi brojčano rasli tako bi postalo neophodno da se međusobno savjetuju, i da sistematiziraju svoje napore i da osmisle načine i sredstva za pravednu i mudru raspodjelu zajedničkih blagoslova. I kako bi s prolaskom vremena postalo nemoguće, zbog njihovog ogromnog broja da se sastaju i savjetuju, bilo bi neophodno za različite grupe ljudi izabrati neke iz njihovih redova, da ih predstavljaju, da izražavaju njihove zajedničke osjećaje, i da djeluju za njih. I kada bi svi ljudi bili savršeni, mentalno, fizički i moralno; i kada bi svi iznimno voljeli Boga i njegove uredbe, i svog bližnjeg kao sebe, u takvom uređenju ne bi bilo trenja.

Tako gledano, Stvoriteljeva prvobitna zamisao za zemaljsku vladavinu bila je u formi Republike, vladavina u kojoj bi svaki pojedinac imao udio; u kojoj bi svaki čovjek bio suveren, dovoljno osposobljen u svakom pogledu da izvršava dužnosti svoje službe za svoje i opće dobro.

Ova zemaljska vlast prenešena na čovjeka imala je jednu nepredviđenu okolnost o kojoj je ovisilo hoće li se ona zauvijek nastaviti; naime ta božanski darovana vlast trebala se uvijek provoditi u skladu sa Vrhovnim Vladarem Svemira, čiji je zakon ukratko rečeno, ljubav. „Ljubav je ispunjenje zakona.“ „Ljubi Jehovu Boga svojega, svim srcem svojim i svom dušom svojom i

svim umom svojim... Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe.“ (Rim. 13:10; Mat. 22:37 – 40)

Glede ove velike milosti podarene čovjeku, David je hvaleći Boga rekao: „Učinio si ga malo manjim od onih što su Bogu slični, slavom i krasotom tada si ga okrunio. Dao si mu da vlada nad djelima ruku tvojih.“ (Psal. 8:5, 6) Ova vlast data čovječanstvu u osobi Adama bila je prva uspostava Božjeg Kraljevstva na zemlji. Čovjek je tada provodio tu vlast kao Božji predstavnik. Međutim čovjek je svojom neposlušnošću Vrhovnom Vladaru izgubio ne samo svoj život, nego i sva svoja prava i prednosti kao vladar koji je predstavljao Boga na zemlji. Kao pobunjenik bio je svrgnut i osuđen na smrt. Božje Kraljevstvo je tada brzo nestalo sa zemlje, i od tada više nije bilo uspostavljeno, osim na kratko vrijeme, na predodžben način u Izraelu. Premda je u Edenu čovjek izgubio svoje pravo na život i vlast nijedno mu nije bilo oduzeto odjednom; i dok se osuđeni život nastavio čovjeku je bilo dopušteno da provodi vlast nad zemljom prema svojoj sposobnosti i vlastitim idejama, sve do od Boga određenog vremena kad će onaj koji ima pravo preuzeti vlast koju je kupio.

Smrt našeg Gospodina otkupila je ili kupila ne samo čovjeka nego i njegovo prvobitno nasljeđe, uključujući i vlast nad zemljom. Budući da ju je kupio, titula je sada njegova: on je sada pravovaljani nasljednik, i u određeno vrijeme, za kratko, on će preuzeti kupljeni posjed. (Efež. 1:14) Budući da on nije kupio čovjeka da ga drži za svog roba, nego da ga obnovi u prvobitno stanje, tako je i sa vlašću nad zemljom: on ju je kupio kao i sve druge čovjekove prvobitne blagoslove, u svrhu da ih obnovi kada čovjek opet bude bio u stanju ostvarivati ih u skladu s voljom Božjom. Stoga Mesijina vladavina na zemlji neće trajati zauvijek. Ona će se nastaviti sve dotle dok sa svojom željeznom palicom ne uguši svu pobunu i neposlušnost, i obnovi palu rasu u prvobitno

savršenstvo, kada će oni biti u potpunosti sposobni da ispravno provode vlast nad zemljom kako je to prvobitno zamišljeno. Kada to bude bilo obnovljeno, na zemlji će opet biti Božje Kraljevstvo, pod čovjekom kao od Boga imenovanim predstavnikom.

Tijekom Židovskog doba, Bog je organizirao Izraelski narod kao svoje kraljevstvo, pod Mojsijem i sudcima — svojevrsna Republika — ali samo predodžbeno. Nakon toga je bila uspostavljena više despotska vladavina, posebice pod Davidom i Salamunom, koja je u nekim aspektima predočavala obećano kraljevstvo, kada će Mesija vladati. Za razliku od nacija koje su ih okruživale, Izrael je imao Jehovu za svog kralja, i njegovi su vladari nominalno služili pod njim kako učimo iz Psal. 78:70, 71. To je jasno izraženo i u 2. Ljet. 13:8 i 1. Ljet. 29:23, gdje je Izrael nazvan „kraljevstvom Gospodnjim“ i gdje je rečeno da je Salamun „sjeo na prijestolje Jehovino umjesto Davida oca svojega“, koji je sjedio na tom istom prijestolju i provodio vlast četrdeset godina ranije, nakon Šaula, prvog kralja.

Kada je Izraelski narod sagriješio protiv Gospodina on ih je u par navrata ukorio, sve dok im na koncu nije oduzeo kraljevstvo u cijelosti. U danima Sidkije, posljednjeg koji je vladao iz Davidove linije, žezlo ili kraljevska moć bilo je uklonjeno. Božje predodžbeno Kraljevstvo bilo je svrgnuto.

Božja odluka u odnosu na ovu stvar izražena je riječima: „A ti nečisti bezbožniče, kneže Izraelov, kome dođe dan kad bi na kraju bezakonje. Ovako veli Gospodin Jehova: svrzi tu kapu i svrzi taj vijenac, neće ga biti, ...Uništiću, uništiću, uništiću ga, i neće ga biti, *dokle* ne dođe onaj kome pripada, i njemu ću ga dati.“ (Ezek. 21:30 – 32) U ispunjenju ovog proročanstva kralj Babilonski došao je protiv Izraela, uzeo zarobljenike i uklonio njihovog kralja. Premda je njihovo nacionalno postojanje bilo

obnovljeno preko Kira Perzijanca, oni su dalje bili podanici i plaćali danak uzastopnim carstvima MedoPerzije, Grčke, i Rima, sve do konačnog uništenja njihove nacije, 70 n.e. od kada su bili raspršeni među sve narode.

Izraelsko kraljevstvo bilo je jedino od svog pada, koje je Bog ikada priznao da na bilo koji način predstavlja njegovu vladavinu, zakone, itd. Postojalo je mnogo nacija prije njihove, ali niti jedna nije mogla s pravom tvrditi da je Bog njezin utemeljitelj, ili da su njezini vladari bili Božji predstavnici. Kada je kruna bila uzeta od Sidkije i Izraelsko kraljevstvo svrgnuto, bilo je odlučeno da će ostati svrgnuto sve do Krista, pravovaljanog nasljednika svijeta, koji ima pravo na nju. Stoga, zaključujemo, da su sva druga kraljevstva koja su na vlasti sve do ponovne uspostave Božjeg Kraljevstva označena kao „kraljevstva ovog svijeta“ pod „vladarem ovog svijeta“; pa stoga svaka njihova tvrdnja da su kraljevstva Božja je sporna. Ovo Kraljevstvo Božje nije bilo uspostavljeno prilikom prvog dolaska Krista. (Luka 19:12) Od tada je Bog izabirao iz svijeta one koje će se smatrati dostojnima da vladaju s Kristom kao sunasljednici njegovog prijestolja. Krist neće preuzeti to Kraljevstvo sve do svog drugog dolaska u sili i slavi da vlada kao Gospodar svijeta.

Sva druga Kraljevstva izuzev Izraela Biblija naziva poganskim ili Neznabožačkim kraljevstvima — „kraljevstvima ovog svijeta“, pod „vladarem ovog svijeta“ — Sotone. Uklanjanje Božjeg Kraljevstva u danima Sidkije ostavilo je svijet bez ijedne vladavine koju bi Bog mogao odobriti, ili čije bi zakone ili zbivanja on posebno nadgledao. Bog indirektno priznaje Neznabožačke vladavine, po tome što javno izjavljuje svoju odluku (Luka 21:24) da će se u međuvremenu kontrola Jeruzalema i svijeta provoditi preko Neznabožačkih vladavina.

Ovaj vremenski međuperiod između uklanjanja Božjeg žezla i vladavine i obnove iste u još većoj moći i slavi u Kristu, u Bibliji se naziva „vremena Neznabožaca.“ I ta „vremena“ ili godine, tijekom kojih je „kraljevstvima ovog svijeta“ dozvoljeno vladati, određena su i ograničena i vrijeme za ponovnu uspostavu Božjeg Kraljevstva pod Mesijom jednako je određeno i označeno u Bibliji.

Premda su te Neznabožачke vladavine bile zle, bile su dopuštene ili „određene od Boga“ sa mudrim razlogom. (Rim. 13:1) Njihova nesavršenost i loše upravljanje dio su opće pouke o nevjerojatoj grešnosti grijeha i dokazuju nesposobnost palog čovjeka da upravlja sa sobom pa čak i na vlastito zadovoljstvo. Bog ih je dopustio da uglavnom ispunjavaju svoju svrhu sve dok su to u mogućnosti, preokrećući ih samo onda kada su bili u koliziji sa njegovim planovima. On je stvari osmislio tako da sve na koncu radi za dobro, i da se na koncu čak i „gnjev ljudski obraća u slavu njemu.“ Ostatak koji ne bi bio na dobro, ne bi služio svrsi ili davao neku pouku, on ograničava. (Psal. 76:10)

Čovjekova nesposobnost da uspostavi savršenu vladavinu pripisana je njegovoj vlastitoj slabosti, u njegovom palom i izopačenom stanju. Ove slabosti, koje same po sebi osujećuju ljudske napore da naprave savršenu vladavinu išle su na ruku Sotoni, koji je prvi napastovao čovjeka na nelojalnost Vrhovnom Vladaru. Sotona je stalno koristio ljudske slabosti, praveći od dobrog zlo, i od zla dobro, krivo prikazujući Božju osobnost i planove i zasljepljujući ljude u odnosu na istinu. Radeći tako u srcima djece neposlušnosti (Efež. 2:2), žive ih je zarobio da vrše njegovu volju i učinio se kako ga je naš Gospodin i njegovi apostoli nazvao — vladarem ovog svijeta. (Ivan 14:30; 12:31) On nije zakoniti vladar ovog svijeta, nego

je uzurpator; kroz prijevaru i obmanu i kontrolu palog čovjeka. Zato što je uzurpator biti će po kratkom postupku svrgnut. Da sa pravom nosti titulu vladara ovog svijeta, ne bi tako prošao.

Tako se može vidjeti da sadašnja vlast nad zemljom ima i nevidljivu i vidljivu fazu. Prva je duhovna, a kasnija ljudska — vidljiva ljudska kraljevstva koja su u velikoj mjeri pod upravom duhovnog kneza, Sotone. Zato što je posjedovao takvu moć Sotona je mogao ponuditi našem Gospodinu da postane vidljivi suveren zemlje pod njegovom upravom. (Mat.4:9) Kada isteknu Vremena Neznabožaca obje faze sadašnje vlasti bit će prekinute: Sotona će biti svezan a kraljevstva ovog svijeta svrgnuta.

Palo, zaslijepljeno i uzdišuće stvorenje stoljećima je s mukom hodalo svojim iscrpljujućim putem, poraženo na svakom koraku, čak su se i njegovi najbolji napori pokazali ispraznima, no ipak se nadajući da je zlatno doba o kojem su sanjali njihovi filozofi blizu. No ono nije znalo da će daleko veće izbavljenje od onog kojem su se oni nadali i za kojim su uzdisali doći kroz prezrenog Nazarećanina i njegovih sljedbenika, koji će se kao Božji sinovi za kratko vrijeme očitovati u kraljevskoj moći za njihovo izbavljenje. (Rim. 8:22, 19)

Kako njegova djeca ne bi bila u tami glede njegovog dopuštanja sadašnjih zlih vladavina i glede njegove konačne zamisli da ostvari bolju vladavinu kada ova kraljevstva, pod njegovom providnošću ispune svrhu zbog koje su bila dopuštena, Bog nam je dao, preko svojih proroka nekoliko veličanstvenih panoramskih pogleda na „kraljevstva ovog svijeta“, svaki puta pokazujući za naše ohrabrenje, njihovo svrgavanje sa uspostavom njegovog pravednog i vječnog kraljevstva pod Mesijom, Knezom Mira.

Da sadašnji čovjekov napor da provodi vlast nije uspješan otpor Jehovinoj volji i moći, nego sa njegovim dopuštenjem, pokazano je sa Božjom porukom Nebukadnezaru, u kojoj Bog daje *dopuštenje* četirima velikim carstvima Babilonu, Medoperziji, Grčkoj i Rimu da vladaju sve do vremena za uspostavu Kristovog kraljevstva. (Dan. 2:37 – 43) Ovo pokazuje gdje će ovaj niz vladavina završiti.

Dok sada budemo bacili pogled na ta proročanska viđenja, sjetimo se da su ona počela sa Babilonom u vrijeme kada je bilo svrgnuto kraljevstvo Izraelovo, Gospodinovo predodžbeno kraljevstvo.

Nebukadnezarova vizija zemaljskih vladavina

Među tim stvarima „koje su nama za pouku napisane“ da bi smo mi kojima je zapovjedbano da budemo podložni sadašnjim vlastima, mogli kroz ustrajnost i utjehu iz Pisama imati nadu, (Rim. 15:4; 13:1) je i Nebukadnezarov san i njegovo tumačenje kroz Proroka. (Dan. 2:31 – 45)

Danijel je objasnio san, rekavši: „Ti si, o kralju, imao viđenje: gle, kip, golem kip, vrlo blistav, stajao pred tobom, strašan za oči. Tome kipu glava bijaše od čistog zlata, prsa i ruke od srebra, trbuh i bedra od mjedi, gnjati od željeza, a stopala dijelom od željeza, dijelom od gline. Ti si promatrao: iznenada se odvali kamen a da ga ne dodirnu ruka, pa udari u kip, u stopala od željeza i gline te ih razbi.

„Tada se smrvi najednom željezo i glina, mjed, srebro i zlato, i sve postade kao pljeva na gumnu ljeti i vjetar sve odnese bez traga. A kamen koji bijaše u kip udario postade veliko brdo te napuni svu zemlju.

„To bijaše sanja; a njezino ćemo značenje reći pred kraljem. Ti, o kralju, kralju kraljeva, komu *Bog Nebeski*

dade kraljevstvo, silu moć i slavu (Neznabožačka kraljevstva ili sile bile su dozvoljene od Boga) i u čije je ruke stavio, gdje god se našli, sinove ljudske, životinje poljske, ptice nebeske i postavio te gospodarom nad svim time – ti si glava od zlata.

„Poslije tebe ustat će drugo kraljevstvo, slabije od tvoga, pa treće, od mjedi, koje će gospodariti svom zemljom. A četvrto kraljevstvo bit će tvrdo poput željeza, poput željeza koje sve satire i mrvi; kao željezo koje razbija, skršit će i razbit sva ona kraljevstva. Stopala koja si vidio, dijelom glina a dijelom željezo, jesu podijeljeno kraljevstvo; imat će nešto od čvrstoće željeza prema onome što si vidio željezo izmiješano s glinom. Prsti stopala, dijelom željezo a dijelom glina: kraljevstvo će biti dijelom čvrsto a dijelom krhko.“

Student povijesti može lako ući u trag, među mnogo manjim zemaljskim carstvima koja su ustala, četirima gornjima koja je opisao Danijel. Njih se naziva UNIVERZALNIM CARSTVIMA, — Babilon, prvo, glava od zlata (redak 38); Medoperzija, osvajač Babilona, drugo, prsa od srebra; Grčka, osvajač Medoperzije, treće, trbuh od bakra; i Rim, četvrto, jako kraljevstvo, noge od željeza i stopala dijelom od željeza dijelom od gline. Tri ova carstva su prošla, i četvrto, Rimsko, koje je zadržalo univerzalni utjecaj, u vrijeme rođenja našeg Gospodina, kao što čitamo, „U one dane izađe naredba cara Augusta da se provede popis *svoga svijeta*.“ (Luka 2:1)

Željezno Carstvo, Rim, bilo je daleko najjače, i trajalo je duže od svojih prethodnika. U stvari, Rimsko carstvo još uvijek traje, predstavljeno nacijama Europe. Ova podjela je prikazana sa deset prstiju na stopalima lika. Glina pomiješana sa željezom u stopalima predstavlja mješavinu

crkve i države. Ova se mješavina u Bibliji naziva „Babilon“ — zbrka. Kao što ćemo sada vidjeti, *kamen* je simbol pravog Božjeg kraljevstva, a Babilon je postavljen kao zamjena ili imitacija kamena — glina — koja se ujedinila sa rascjepkanim ostatcima (željeza) Rimskog carstva. Ovaj mješoviti sistem — crkva i država — Crkva, nominalno vjenčana sa Kraljevstvima ovog svijeta, kojeg Gospodin naziva Babilon, zbrka, usudi se nazivati Kristovim kraljevstvom na zemlji. Danijel objašnjava: „A što si vidio željezo izmiješano s glinom: oni će se miješati ljudskim sjemenom, (spoj crkve i svijeta — Babilon) ali se neće držati zajedno, kao što se ni željezo ne da pomiješati s glinom.“ Oni se ne mogu skroz sjediniti. „U vrijeme ovih kraljeva (kraljevstava predstavljenih sa deset prstiju, tzv. kršćanskih kraljevstava) Bog Nebeski podići će kraljevstvo koje neće nikada propasti i neće prijeći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati do vijeka.“ (Dan. 2:43, 44)

Danijel ovdje ne navodi vrijeme za kraj ovih Neznabožičkih vladavina: koje nalazimo na drugom mjestu; ali svaka prorečena okolnost ukazuje da je danas kraj blizu, na samim vratima. Papinski sistem je dugo vremena tvrdio da je on kraljevstvo koje je Bog nebeski obećao podići i da je ono u ispunjenju tog proročanstva, razbilo u komade i konzumiralo sva druga kraljevstva. Istina je međutim ta da se je nominalna Crkva samo ujedinila sa zemaljskim carstvima kao glina sa željezom, i da Papinstvo nikada nije bilo pravo Božje Kraljevstvo, nego samo njegova krivotvorina. Jedan od najboljih dokaza da Papinstvo nije uništilo i asimiliralo ta zemaljska kraljevstva je taj što ona još uvijek postoje. I sada

se je glina osušila i postala suha, gubi svoju moć prijanjanja, i željezo i glina pokazuju znakove raspada, i kada ih udari „kamen“, pravo Kraljevstvo, brzo će se raspasti.

Nastavljajući svoje tumačenje, Danijel kaže: „kao što si vidio da se kamen s brijega odvalio a da ga ne dodirnu ruka te smrvio željezo, mjed, glinu, srebro i zlato. Veliki je Bog saopćio kralju što se ima dogoditi. Sanja je istinita, a tumačenje joj pouzdano.“ (redak 45)

Kamen odvaljen od brijega bez ruku, koji udara i uništava Neznabožačke sile, predstavlja pravu Crkvu, Božje Kraljevstvo. Tijekom Evanđeoskog doba ovaj je kamen bio oblikovan, „odvaljen“, isklesan i oblikovan za svoju buduću poziciju i veličinu – ne ljudskim rukama, već snagom ili duhom istine, nevidljivom silom Jehovinom. Kada bude bio dovršen, u potpunosti odvaljen, udarit će i uništiti kraljevstva ovog svijeta. Nisu ljudi već vladavine bili simbolizirani sa likom, i one će biti uništene kako bi ljudi bili oslobođeni. Naš Gospodin Isus nije došao da uništi ljudske živote već da ih spasi. (Ivan 3:17)

Kamen, tijekom svoje pripreme, dok je bio odvaljivan, može se nazvati embrio-gorom, s obzirom na njegovu buduću sudbinu; tako bi se i Crkvu moglo nazvati a ponekad ju se i naziva Kraljevstvo Božje. Međutim kamen ne postaje gorom sve dok ne udari lik; tako će i Crkva u punom smislu riječi postati Kraljevstvom koje će ispuniti svu zemlju, kada „dan Gospodnji“, „dan srdžbe na narode“ ili „vrijeme nevolje“ ne bude bilo gotovo, i kada ono bude bilo uspostavljeno i sve joj druge vlasti postale podređene.

Sjetimo se sada obećanja koje je naš Gospodin dao pobjednicima kršćanske crkve: „Onome tko pobijedi dat ću da

sjedne sa mnom na moje prijestolje“ – „A onome tko pobijedi i tko se bude držao djela mojih sve do kraja, dat ću vlast nad narodima, kao što sam i ja primio vlast od Oca svojega, te će upravljati njima palicom željeznom i razbiti ih kao posude glinene.“ (Otkr. 3:21; 2:26, 27; Psal. 2:8 – 12) Kada željezna palica dovrši svoje djelo uništenja, tada će se ruka okrenuti da izliječi, *ljudi* će se vratiti Gospodinu i on će ih izliječiti. (Iza. 19:22; Jer. 3:22, 23; Hoš. 6:1; 14:4; Iza. 2:3) dajući im ljepotu mjesto pepela, ulje radosti umjesto tuge i ogrtač hvale umjesto duha klonula.

Danijelova vizija zemaljskih vladavina

U Nebukadnezarovo viziji mi vidimo zemaljska carstva, gledana sa svjetskog stanovišta, kao izložbu ljudske slave, raskoši i moći; premda u njoj također vidimo nagovještaj njihovog propadanja i konačnog uništenja, što je prikazano s pogoršanjem stanja od zlata do željeza i zatim do gline.

Klasa kamena, prava Crkva, tijekom svog odabira ili odvaljivanja od gore, za svijet nije imala nikakvu vrijednost. Bila je prezrena i odbačena od ljudi. Nisu vidjeli ništa lijepog na njoj da bi je poželjeli. Svijet voli, divi se i hvali i brani vladare i vladavine predstavljene s tim velikim likom, premda su stalno bili razočarani, prevareni, ranjeni i potlačeni od njih. Svijet veliča u prozi i u stihu, velike i uspješne nositelje ovog lika, njegove Aleksandre, Cezare, Bonaparte, i druge, čija se veličina pokazala u pokolju svojih bližnjih, i koji su u svojoj žudnji za moći stvorili milijune udovica i siročadi. Takav duh još uvijek postoji u „deset prstiju“ lika, a što vidimo danas u njihovim raspoređenim vojskama više od 12 milijuna ljudi naoružanih sa svakom đavolskom napravom suvremene genijalnosti, kako bi ubijali jedni druge na zapovijed „sadašnjih vlasti.“

Sada se ohole naziva sretnima; da, one koji čine zlo postavlja se na vlast. (Mal. 3:15) Zar ne možemo stoga vidjeti da uništenje ovog velikog lika pod udarcem kamena, i uspostava Božjeg kraljevstva, znači oslobođenje potlačenih i blagoslov za sve? Premda na neko vrijeme ta promjena može uzrokovati katastrofu i nevolju, ona će na kraju donijeti miroljubive plodove pravednosti.

Međutim sada, imajući na umu te razlike u stajalištima, pogledajmo ta ista četiri univerzalna zemaljska carstva, sa stajališta Boga i onih koji su u skladu s njim, kako je opisano u viziji ljubljenog proroka Danijela. Kao što nama ta kraljevstva izgledaju neslavno i zvjerski, tako su i njemu ta četiri univerzalna carstva bila prikazana kao četiri velike grabežljive divlje zvijeri. I njegovom je pogledu dolazeće kraljevstvo Božje (kamen) bilo srazmjerno veličanstvenije od onog kakvo je vidio Nebukadnezar. Danijel kaže: „Kazivaše ovako: Noću u viđenju pogledah, kad eno: četiri vjetra nebeska uzbibaše veliko more. Četiri goleme nemani iziđoše iz mora, svaka drukčija. Prva bijaše kao lav, a krila joj orlovska... Kad eno druga neman: gle, sasvim drukčija: kao medvjed, ... Gledah dalje, i evo: treća neman kao leopard, Zatim, u noćnim viđenjima, pogledah, kad eno: četvrta neman, strahovita, užasna, izvanredno snažna: imaše velike gvozdene zube; ona žderaše, mrvljaše, a što preostade, gazila je nogama. Razlikovala se od prijašnjih nemani i imaše deset rogova.“ (Dan. 7:2 – 7)

Pojedinosti u odnosu na prve tri zvijeri (Babilon kao lav, MedoPerzija kao medvjed i Grčka kao leopard) s njihovim glavama, krilima i nogama itd. koja su sva simbolična ćemo proći jer su od manje važnosti u našem sadašnjem razmatranju od detalja četvrte zvijeri, Rima.

O četvrtoj zvijeri, Rimu Danijel kaže: „Zatim, u noćnim viđenjima, pogledah, kad eno: četvrta neman, strahovita, užasna, izvanredno snažna... i imaše deset rogova. Promatrah joj rogove, i gle: među njima poraste jedan mali rog; i pred tim se rogom iščupaše tri prijašnja roga. I gle, na tome rogu oči kao oči čovječje i usta koja govorahu velike hule.“ (Dan. 7:7, 8)

Ovdje je prikazano Rimsko carstvo; i u deset rogova je prikazana podjela njegove moći jer je rog simbol moći. Mali rog koji je izrastao između tih i koji si je prisvojio moć prethodna tri, i vladao među ostalima, predstavlja male početke i postupni rast do moći Rimske Crkve, Papinske moći ili roga. Kako je rastao njegov utjecaj, tri podjele, rogovi ili moći Rimskog carstva (Heruli, Istočni Egzarhat i Ostrogoti) bili su maknuti s puta da naprave mjesto za njegovu uspostavu kao civilne moći ili roga. Ovaj posljednji posebno istakut rog, Papinstvo, značajan je po svojim očima koje predstavljaju inteligenciju, i po svojim ustima – njegovim iskazima, tvrdnjama itd.

Ovoj četvrtoj zvijeri, koja predstavlja Rim, Danijel nije dao nikakvo opisno ime. Dok su druge opisane kao nalik na lava, nalik na medvjeda, i nalik na leoparda, četvrta je bila toliko divlja i grozna da se nijedna od zemaljskih zvijeri nije mogla usporediti s njom. Ivan koji je napisao Otkrivenje, vidio je u viziji istu simboličnu zvijer (vladavinu) i također nije imala opisno ime, i na kraju ih je dobila nekoliko. Između ostalih nazvana je i „Đavo“ (Otkr. 12:9). To je zaista bilo prikladno ime za Rim, kada ga se promatra u svjetlu njegovih krvavih progonstava, zasigurno je bio najđavolskija od svih zemaljskih vladavina. Čak i prilikom njegove promjene iz Poganskog u Papinski Rim, on ilustrira jednu od Sotoninih glavnih

karakteristika; on se također pretvara da *izgleda* kao anđeo svjetla (2. Kor. 11:14), kao što se Rim pretvorio iz poganskog i tvrdio da je kršćanski – da je Kristovo Kraljevstvo.*

Nakon što je dao neke detalje glede ove zadnje ili Rimske zvijeri, i posebno njenog specifičnog ili Papinskog roga, Prorok kaže da će biti donešena presuda protiv tog roga, i da će on početi gubiti svoju vlast, koja će biti *proždrti* postepenim procesom sve dok *zvjer* ne bude bila uništena.

Ova zvijer ili Rimsko carstvo još uvijek postoji u svojim rogovima ili podjelama, i biti će ubijena ustajanjem masa čovječanstva, i svrgnućem vladavina, u „Gospodinov dan“, kao priprema za priznanje nebeske vladavine. Ovo je jasno pokazano kroz druge Biblijske retke koje ćemo još razmotriti. Međutim, najprije dolazi *proždiranje* Papinskog roga. Njegovu se moć i utjecaj počelo proždirati kada je Napoleon uzeo Papu kao taoca u Francusku. Tada, kada niti kletve niti molitve drugih papa ih nisu mogle osloboditi iz Bonaparteove moći, narodima je postalo očito da je Papinska trvdnja o božanskom auotritetu i moći bila neutemeljena. Nakon toga je zemaljska moć Papinstva naglo oslabila sve dok u rujnu 1870. nije izgubila i posljednji trag svoje zemaljske moći od ruku Viktora Emanuela.

Međutim, tokom cijelog tog vremena „proždiranja“, ona je nastavila izgovarati svoje visokozvučne riječi bogohuljenja, njezin posljednji takav izričaj bio je 1870, kada je nekoliko mjeseci prije svog svrgnuća dala izjavu o *nepogrešivosti* papa.

* Činjenica da je Rim bio nazvan „Đavo“ nipošto ne pobija *osobnost* Đavla: umjesto toga obrnuto. Vladavine su bile upoređene sa takvim zvjerima kao što su lav, medvjed, leopard s njihovim poznatim karakteristikama, zato što one postoje, tako je i četvrta zvijer nalik njemu.

Sve je to navedeno u proročanstvu: „Ja gledah *tada* (*nakon* što je donešena odluka protiv tog roga i nakon što je počelo uništavanje), zbog buke VELIKIH HULA što ih govoraše rog.“ (Dan. 7:11)

Tako smo kroz povijest došli do naših dana, i vidimo stvari upravo kako je bilo za očekivati, toliko kad se radi o zemaljskim carstvima, i njihovom potpunom uništenju. Sljedeća stvar po redu opisana je riječima, „i dok gledah, neman bi ubijena, njezino tijelo raskomadano i predano ognju.“ Ubijanje i spaljivanje su simboli, isto tako kao i sama zvijer i označavaju potpuno i beznadno uništenje sadašnje organizirane vladavine. U 12. retku prorok primjećuje razliku između kraja četvrte zvijeri i njezinih prethodnika. Njima je troma koji su vladali uzastopno (Babilon, Perzija i Grčka) bila uzeta vlast; prestala je njihova *vladaju a mo* nad zemljom; ali njihovi životi kao nacija nisu odmah bili prekinuti. Grčka i Perzija još uvijek postoje premda je njihova dugogodišnja univerzalna vlast davno prestala. Međutim sa Rimskim carstvom, četvrtom i posljednjom zvijeri nije tako. Ona će svoju vlast i život izgubiti odjednom, i otići u potpuno uništenje; a s njom će i drugi otići isto tako. (Dan. 2:35)

Bez obzira koje će biti sredstvo ili oruđe da se to postigne, *uzrok* njenog pada biti će uspostava Petog Univerzalnog Carstva na zemlji, Božjeg Kraljevstva, pod Kristom, koji ima pravo da preuzme vlast. Prijenos kraljevstva sa četvrte zvijeri, koja je u svoje određeno vrijeme bila „postavljena od Boga“, na peto kraljevstvo pod Mesijom kada dođe njeno određeno doba, Prorok je opisao ovim riječima: „Gledah u noćnim viđenjima i gle, na oblacima nebeskim dolazi kao Sin čovječji. On se približi Pradavnome i dovedu ga k njemu. Njemu bi predana (Kristu – glava i potpuno tijelo) vlast, čast i

kraljevstvo, da mu služe svi narodi, plemena i jezici. Vlast njegova vlast je vječna i nikada neće proći, kraljevstvo njegovo neće propasti.“ Anđeo je protumačio značenje toga „A kraljevstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima dat će se puku Svetaca Svevišnjega. Kraljevstvo njegovo kraljevstvo je vječno, i sve vlasti služit će mu i pokoravati se njemu.“ (Dan. 7:13, 27)

Tako gledano vlast nad zemljom Jehova (Pradavni) će staviti u Kristove ruke, „sve će podložiti pod noge njegove.“ (1. Kor. 15:27) Tako ustoličen u Božjem Kraljevstvu, on mora vladati sve dok ne uništi svaki autoritet i silu koji nisu u skladu s Jehovinom voljom i zakonom. Da bi se ostvario taj veliki zadatak, prvo je neophodno svrgnuti ta Neznabožačka kraljevstva; jer se „kraljevstva ovog svijeta“ poput „vladara ovog svijeta“ neće mirno predati, nego će morati biti vezani i ograničeni silom. Tako je napisano: „da im kraljeve bace u lance, a odličnike u okove gvozdene; da na njima izvrše sud davno napisan – nek’ bude na čast svim svetima njegovim! Aleluja!“ (Psal. 149:8, 9)

Kada tako gledamo sadašnje vladavine sa stajališta našeg Gospodina i proroka Danijela, i shvatimo njihov bijes, destruktivnost, zvijski i sebičan karakter, naša srca čeznu za krajem Neznabožačkih vladavina, i raduju se tom blagoslovljenom vremenu kada će pobjednici sadašnjeg doba biti ustoličeni sa svojom Glavom, da vladaju, blagosiljaju i obnove uzdišuće stvorenje. Zasigurno, sva Božja djeca mogu se od srca moliti sa svojim Gospodinom: „NEKA DOĐE KRALJEVSTVO TVOJE, Neka bude volja tvoja, kao na nebu tako i na zemlji.“

Svaka od ovih vladavina predstavljenih u liku i sa tim zvijerima postojala je prije nego što je došla do moći kao

univerzalno carstvo. Isto je tako i sa pravim Božjim Kraljevstvom: ono je dugo postojalo odvojeno od svijeta, ne pokušavajući vladati, već čekajući svoje vrijeme – vrijeme koje je odredio Pradavni. I, poput drugih, ono mora primiti svoje imenovanje i mora doći do vlasti ili biti „postavljeno“ *prije* nego što počne pokazivati svoju moć udarajući i ubijajući zvijer ili kraljevstvo koje je pred njim. Stoga je zaista prikladna izjava: „U vrijeme ovih kraljeva (dok još imaju moć) Bog Nebeski podići će (uspostaviti u moći i autoritetu) kraljevstvo.“ I nakon što je podignuto: „Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati dovijeka.“ (Dan. 2:44) Stoga, kako god gledali, moramo očekivati da će Božje Kraljevstvo biti inaugurirano *prije* pada kraljevstava ovog svijeta koja će biti svrgnuta s njegovom moći i udarcem.

Sadašnje vladavine s drugog stajališta

Vrhovno pravo i autoritet da vlada svijetom zauvijek će biti u rukama Stvoritelja, Jehove, bez obzira kome dozvolio ili ga ovlastio da ima podređenu upravu. Pod nesavršenostima i manjkavostima koji su posljedica njegove neloyalnosti Kralju kraljeva, Adam je ubrzo oslabio i postao bespomoćan. Kao vladar počeo je gubiti snagu kojom je isprva zapovjedao i držao u poslušnosti niže životinjske oblike po snazi svoje volje. Izgubio je kontrolu i nad sobom, pa stoga kada je želio činiti dobro, njegova ga je slabost u tome ometala i zlo je bilo prisutno u njemu; i dobro koje je želio nije činio, a zlo koje nije želio njega je činio.

Premda ne tražimo opravdanje za našu pobunjeničku rasu, ipak možemo suosjećati s njenim uzaludnim nastojanjima da vladaju sobom i da se uredi za vlastitu dobrobit. Nešto se ima za reći o uspjehu svijeta u tom pravcu; jer premda priznajući

pravi karakter ovih zvjerima sličnih vladavina koje su istina bile korumpirane, ipak su znatno bolje od nijedne – mnogo bolje od bezakonja i anarhije. Iako bi anarhija vjerojatno bila sasvim prihvatljiva „vladaru ovog svijeta“, tako nije s njegovim podanicima, i njegova moć nija apsolutna: njegova sposobnost da radi kroz čovječanstvo bila je ograničena; i njegova se djelatnost u velikoj mjeri mora uskladiti sa idejama, strastima i predrasudama ljudi. Čovjekova ideja je bila samouprava neovisna o Bogu, i kad mu je Bog dopustio da se iskuša u tome, Sotona je prigrlio priliku da proširi svoj utjecaj i vlast. Želeći tako zaboraviti Boga (Rim. 1:28) čovjek se izložio utjecaju ovog lukavog i moćnog nevidljivog neprijatelja; i od tada je bio prisiljen raditi protiv Sotoninih spletki isto tako kao i svojih vlastitih osobnih slabosti.

Budući tako, pogledajmo sada opet na kraljevstva ovog svijeta, gledajući ih sada kao naprezanje palog čovječanstva da vlada samo sobom neovisno od Boga. Premda su pojedinačna iskvarenost i sebičnost ostavili po strani pravac pravde, tako da je potpuna pravda rijetko kada bila utvrđena pod bilo kojim kraljevstvom ovog svijeta, ipak je prividan cilj svih vladavina koje su ikad bile organizirane među ljudima bio promicati pravdu i dobrobit svih ljudi.

Drugo je pitanje do koje je mjere taj cilj bio postignut; međutim takva je bila tvrdnja svih vladavina, i takav je bio cilj ljudi nad kojima su vladali i koji su ih podržavali. I gdje su se ciljevi pravde uvelike ignorirali, bilo da su mase bile prevarene i zasljepljene u odnosu na njih ili je rezultat bio ratovi, pobune i revolucije.

Mračna djela pokvarenih tirana, koji su stekli položaje moći u vladavinama svijeta, ne predstavljaju zakone i institucije tih vladavina, nego ono što daje zvjerski karakter tim vladavinama

jeste svojatanje autoriteta, i korištenje istoga u pokvarene svrhe. Zakoni svih vladavina uglavnom su bili mudri, pravedni i dobri – zakoni za zaštitu imovine i života, zakoni za zaštitu domaćih i komercijalnih interesa, za kažnjavanje zločina, itd. Također su imali prizivne sudove gdje su oni koji su imali određene sporove mogli do jedne određene mjere ishoditi pravdu; i koliko god da su bili nesavršeni njihovi službenici, prednost i nužnost takvih institucija bila je očita. Koliko god da su bile slabe te vladavine, bez njih bi pokvareni elementi društva, silom većine nadvladali pravednije i bolje elemente.

Premda dakle prepoznamo zvijski karakter tih vladavina, čemu je doprinio uspon do moći većine nepravednih vladara, kroz Sotonine intrige i prijevare, djelujući kroz ljudske slabosti i izopačena osjetila i ideje, ipak ih prepoznamo i kao najbolje napore jasnog, palog čovječanstva da vlada samo sobom. Stoljeće za stoljećem Bog im je dopuštao da rade napore u tom pravcu i da vide rezultate. Međutim nakon svih tih stoljeća eksperimentiranja, rezultati su daleko od zadovoljavajućih što je danas vidljivo daleko bolje nego u nijednom drugom razdoblju ljudske povijesti. U stvari nezadovoljstvo, je danas općenitije i raširenije kao nikada prije; ne zato što je tlačenja i nepravde više nego prije, nego zbog toga, što su se ljudima Božjom providnošću otvorile oči povećanjem spoznaje.

Različite vladavine koje su bile uspostavljene s vremena na vrijeme su izložile *prosje nu sposobnost* ljudi koje su ih zastupale da vladaju sami sobom. Čak i kada su postojale despotske vladavine, činjenica da su ih mase tolerirale dokazuje da kao ljudi nisu bili u stanju uspostaviti i podržati bolju vladavinu, premda su mnogi pojedinci uvijek bili nema sumnje daleko iznad prosjeka.

Usporedimo li stanje svijeta danas sa bilo kojim razdobljem prije nalazimo značajne razlike u osjećajima masa. Sada je raširen duh neovisnosti, i ljudi se ne daju više tako lako zasljepiti, prevariti i voditi od vladara i političara, i stoga se neće podložiti jarmovima prijašnjih dana. Ova promjena javnog raspoloženja od samog početka čovjekovih nastojanja da vlada sa sobom nije bila postepena, nego ju se jasno može označiti tamo negdje od šesnaestog stoljeća, i njezin je napredak bio mnogo brži unatrag pedeset godina. Stoga ova promjena nije rezultat iskustva prošlih vjekova, nego je prirodna posljedica onedavnog porasta i općeg širenja znanja među masama čovječanstva. Priprema za ovo opće širenje spoznaje počela je sa izumom tiskarskog stroja oko 1440 n. e. i posljedičnog umnožavanja knjiga i periodičnih novosti. Utjecaj ovog izuma na opće javno prosvjetljenje počeo se osjećati od 16. stoljeća; i svi su upoznati sa naprednim koracima od tog vremena pa naovamo. Postalo je popularno opće obrazovanje masa, i izumi i otkrića postali su svakodnevna pojava. Ovaj porast spoznaje među ljudima, što je došlo Božjim imenovanjem, i događa se u svoje određeno vrijeme, je jedan od moćnih utjecaja koji su sada na djelu i vežu Sotonu – ograničavajući njegov utjecaj i njegovu moć u ovaj „Dan *pripreme*“ za uspostavu Božjeg kraljevstva na zemlji.

Povećanje spoznaje u svim smjerovima budi među ljudima osjećaj samopoštovanja, i shvaćanja njihovih prirodnih i neotuđivih prava, i za koje neće još dugo dozvoliti da ih se ignorira ili prezire; umjesto toga oni će ići u suprotnu krajnost. Pogledaj unatrag kroz stoljeća i vidi kako su narodi pisali povijest svog nezadovoljstva sa krvlju. I proroci objavljuju da će se zbog povećanja spoznaje još općenitije i

raširenije nezadovoljstvo na koncu izraziti u svjetom raširenoj revoluciji, u svrgavanju sveg zakona i uređenja; posljedica će biti anarhija i tjeskoba koje će doći na sve klase; ali da će Bog nebeski usred sve te zbrke PODIĆI svoje kraljevstvo, koje će zadovoljiti želje svih naroda. Umorni i razočarani sa svojim vlastitim neuspjesima, i kada utvrde da su njihova posljednja i najveća nastojanja rezultirala sa anarhijom, ljudi će vrlo rado dočekati i pokloniti se pred nebeskim autoritetom, i prepoznati njegovu snažnu i pravednu vladavinu. Tako će ljudska neprilika postati Božja prilika, i „doći će blago („želja“, KJV) svih naroda“ – Božje Kraljevstvo, u moći i velikoj slavi. (Hag. 2:7)

Znajući da je to Božji naum, niti Isus niti apostoli nisu ometali zemaljske vladare ni na koji način. Baš naprotiv, oni su naučavali da Crkva treba biti podložna tim vlastima, premda su često trpjeli zbog njihove zlouporabe moći. Oni su naučavali da Crkva treba slušati zakone, i poštivati one koji imaju autoritet zbog njihovog položaja, iako oni možda nisu vrijedni toga; da plaćaju određene poreze, i da se osim ako se to ne sukobljava s Božjim zakonima (Djela 4:19; 5:29) ne opiru nijednom uspostavljenom zakonu. (Rim. 13:1 – 7; Mat. 22:21) Gospodin Isus i apostoli i rana crkva su svi poštivali zakon premda su bili odvojeni od vladavina ovog svijeta i nisu imali nikakvog udjela u njima.

Premda su vlasti koje postoje, vladavine ovog svijeta, postavljene od Boga, kako bi čovječanstvo dobilo određeno iskustvo pod njima, ipak Crkva, posvećeni koji teže ka službi u dolazećem kraljevstvu, ne bi trebali žuditi za častima i službenim namještenjima u kraljevstvima ovog svijeta, niti bi se trebali protiviti tim vlastima. Oni su sugrađani i nasljednici nebeskog kraljevstva (Efež. 2:19), i kao takvi oni

bi trebali tražiti jedino takva prava i prednosti pod kraljevstvima ovog svijeta kakva pripadaju *strancima*. Njihov zadatak nije pomoći svijetu da poboljša svoje sadašnje stanje niti da imaju bilo kakve veze s njihovim sadašnjim stvarima. Činiti to bio bi zaista uzaludan napor; jer pravac svijeta i njegovo uništenje oboje su jasno definirani u Bibliji i pod potpunom su kontrolom onoga koji će nam u svoje vrijeme *dati* kraljevstvo. Utjecaj *prave* Crkve uvijek je bio mali pa je to i sada – toliko mali da se praktički uopće ne računa kao politički; međutim koliko god nam to izledalo ogromnim mi trebamo slijediti primjer i učenje našeg Gospodina i apostola. Znajući da je Božji naum dopustiti da svijet u potpunosti ispita svoju sposobnost da vladaju sami sobom, prava Crkva ne bi trebala, dok je u svijetu, *biti dio njega*. Sveti mogu utjecati na svijet jedino svojom odjeljenošću od njega, *puštaju i da njihovo svjetlo svijetli*; i tako kroz njihove živote duh istine UKORAVA svijet. Tako – kao miroljubivi, koji se uredno pokoravaju svakom pravednom zakonu i preporučuju ga, koji prekoravaju bezakonje i grijeh, i upućuju na dolazeće Božje Kraljevstvo i na blagoslove koji se pod njim mogu očekivati, a ne najčešće prihvaćenom metodom miješanja u politiku i spletkarenjem sa svijetom oko položaja moći, i tako biti uvučeni u ratove i grijeha i opću izopačenost – bi kao potencijalna Zaručnica Kneza Mira u slavnoj čestitosti trebala biti snaga za dobro kao predstavnik svog Gospodina u svijetu.

Crkva Božja trebala bi *svu svoju pažnju* i napore usmjeriti prema propovjedanju Božjeg Kraljevstva, i unapređivanju interesa tog kraljevstva u skladu sa planom izloženim u Bibliji. Kada bi se to vjerno činilo ne bi bilo vremena a niti raspoloženja za bavljenje sa politikom sadašnjih vladavina.

Gospodin nije imao vremena za to; apostoli nisu imali vremena za to; a niti bilo koji od svetih koji oponaša njihov primjer.

Rana je Crkva, odmah po smrti apostola, pala plijenom upravo toj napasti. Propovjedanje dolazećeg Božjeg Kraljevstva, koje treba zamjeniti sva zemaljska kraljevstva, i raspetog Krista kao nasljednika tog Kraljevstva, bilo je nepopularno, i donosilo je progonstvo, ismijavanje i prezir. Međutim neki su razmišljali da poboljšaju Božji plan, i umjesto patnje, da postave crkvu u poziciju naklonosti svijeta. U kombinaciji sa svjetskim silama uspjeli su u tome. Kao rezultat razvilo se Papinstvo, i sa vremenom je postalo ljubavnicom i kraljicom naroda. (Otkr. 17:3 – 5; 18:7)

Sa ovakvim smjerom sve se promijenilo: umjesto patnje došla je čast, umjesto poniznosti došao je ponos; umjesto istine došla je laž; i umjesto da je bila progonjena ona je postala progoniteljcem svih koji su osuđivali njene nove i bespravne počasti. Uskoro je počela izmišljati nove teorije i filozofije da opravda svoj smjer, najprije zavodeći sebe, a zatim narode, u to da je obećana milenijska vladavina Krista STIGLA, i da je Krist kao njen kralj bio zastupljen sa papama, koji su vladali nad kraljevima zemlje kao njegovi zamjenici. Njene tvrdnje u zavođenju cijelog svijeta bile su uspješne. „Pozemljari se *opiše* vinom bluda njezinog“ s njenim pogrešnim doktrinama (Otkr. 17:2) strašeći ih sa učenjem o tome kako sve one koji se opiru njenim tvrdnjama očekuju vječne muke. Uskoro su kraljevi Europe bili krunisani ili svrgnuti njenom odlukom, i pod njenim navodnim autoritetom.

Tako da kraljevstva Evrope danas tvrde da su kršćanska kraljevstva, i objavljuju da njihovi vladari vladaju „po milosti Božjoj“, odnosno kroz imenovanje bilo papinstva ili od nekih

Protestantskih sekti. Premda su Reformatori napustili mnoga od Papinskih tvrdnji na crkvenu nadležnost, itd. oni svejedno drže do te časti da kraljevi zemlje prihvaćaju kršćanstvo. Tako su Reformatori pali u istu pogrešku, i vršili autoritet monarha, kroz imenovanje ili sankcioniranje vladavina i kraljeva i označavajući ih „kršćanskim kraljevstvima“ ili Kristovim kraljevstvima. Stoga danas mnogo čujemo tu stranu enigmu „*kršćanski svijet*“ – zaista enigma, kada to promatramo u svjetlu ispravnih načela Evandjelja. Naš je Gospodin rekao svojim učenicima, „Od svijeta nisu, kao što ni ja nisam od svijeta.“ I Pavao nas potiče govoreći, „Ne prilagođujte se ovom svijetu.“ (Ivan 17:16; Rim. 12:2)

Bog nikada nije odobravao nazivanje tih kraljevstava Kristovim imenom. Zavedeni od Nominalne crkve, te nacije jedre pod lažnim bojama, tvrdeći da su ono što zapravo nisu. Njihova jedina titula, pored glasa naroda, je Božje *ograni eno* dopuštenje, rečeno Nebukadnezaru – dok ne dođe onaj koji ima pravo na vlast.

Tvrdnja da su ta nesavršena kraljevstva, sa svojim nesavršenim zakonima i često sebičnim i okrutnim vladarima, „kraljevstvo našeg Gospodina i njegovog Pomazanika“ grozna je uvreda pravom Kraljevstvu Kristovom, pred kojim će uskoro morati pasti, pred njegovim „Knezom mira“ i njegovim pravednim vladarima. (Iza. 32:1)

Još jedna ozbiljna povreda proizišla iz te pogreške je da je pažnja Božje djece time bila odvrćena od obećanog nebeskog kraljevstva; i bili su vođeni do neispravnog priznanja i povezanosti sa tim zemaljskim kraljevstvima, i do gotovo uzaludnih pokušaja da ugraviraju na taj divlji, svjetovni inventar milosti i moral Kršćanstva, i da zanemare evandjelje pravog Kraljevstva i nade koja je usredotočena na njega. Tako

prevareni, neki sada veoma teže za time da Božje ime bude ugrađeno u Ustav Sjedinjenih Država, ne bi li *time* postali kršćanska nacija. Reformirani Prezbiterijanci godinama su odbijali glasovati ili obnašati službe u toj vladi, *jer* ona nije Kristovo Kraljevstvo. Oni priznaju neprikladnost da kršćani učestvuju u bilo kojoj vladi. Mi se slažemo s time, ali ne i sa zaključkom, da ako je Božje *ime* spomenuto u Ustavu da bi ta činjenica preobrazila ovu vladavinu iz kraljevstva ovog svijeta u kraljevstvo Kristovo, i onda bi im to dalo slobodu glasati i obnašati službu u njoj. Kako bezumno! Kako li je velika obmana s kojom je „Majka bludnica“ opila sve narode (Otkr.17:2); jer na sličan se način tvrdilo da su kraljevstva Europe bila prenešena od Sotone Kristu, i da su postala „kršćanskim nacijama.“

Neka bi se znalo da su najbolji i najgori od zemaljskih naroda, samo „kraljevstva ovog svijeta“ čija je dopuštena moć od Boga sada na izmaku, kako bi mogli ustupiti mjesto određenom nasljedniku, Kraljevstvu Mesije, Petom Univerzalnom Carstvu na zemlji (Dan. 2:44; 7:14, 17, 27) – ovo gledište može učiniti mnogo da se uspostavi istina i svrgne laž.

Međutim ono je što je, djelovanja Papinstva u tom pravcu, sankcionirana od Protestanstskih Reformatora, prolaze neupitno među kršćanskim narodom. Budući da oni žele podržati Kristovo kraljevstvo, osjećaju se vezanima za sadašnja padajuća Kraljevstva tzv. Kršćanstva, čije vrijeme sada brzo ističe; i tako su njihove simpatije često usmjerene prema strani koja ugnjetava umjesto strani pravde i slobode – strani kraljevstava ovog svijeta, umjesto k strani dolazećeg pravog Kristovog kraljevstva. (Otkr. 17:14; 19:11 – 19)

Svijet brzo dolazi do zaključka da „kraljevstva ovog svijeta“ zapravo nisu kršćanska, i da je njihova tvrdnja da su

imenovana od Krista nije neupitna. Ljudi počinju koristiti svoju moć razmišljanja u tom i sličnim pravcima; i naravno da će djelovati još nasilnije kada shvate da je na njima bila prakticirana obmana u ime Boga pravde i Kneza mira. U stvari, tendencija je da mnogi zaključuju kako je kršćanstvo samo po sebi nametanje bez temelja i da mu je, budući udruženo s civilnim vladarima jedini cilj kontrolirati slobodu masa.

O da su ljudi mudri i da usmjere svoja srca da razumiju Gospodinovo djelo i plan. Tada bi se sadašnja kraljevstva postupno rastopila – reforma bi slijedila reformu, i sloboda slobodu, pravednost i istina bi prevladali sve dok pravda ne bi bila uspostavljena na zemlji. Ali oni to neće učiniti, a niti to mogu u svom sadašnjem palom stanju; i tako, naoružani sa sebičnošću, svaki teži da gospodari, i kraljevstva ovog svijeta će proći s velikim vremenom nevolje, kakve nije bilo otkako je naroda. Onima koji uzaludno pokušavaju zadržati vlast koja će proći, kada se vlast da onome koji ima pravo na nju, Gospodin govori, da se ustvari bore protiv njega – sukob koji sigurno neće uspjeti. On kaže:

Zašto se bune narodi i puci kuju lude osnove? Skupljaju se vladaoci zemaljski, knezovi među se vijećaju proti Gospoda i pomazanika njegovog: „Hajde da rastrgamo sveze njihove i da zbacimo sa sebe jaram njihov!“ Onaj, koji stoluje u nebu, smije se, Gospod im se podsmijeva. A tada im govori u srdžbi svojoj i gnjevom ih svojim zbunjuje: „*Ja sam pomazao kralja svojega na Sionu, svetoj gori svojoj.*“ ... Sad, vi kraljevi, opametite se; naučite se, vi suci na zemlji! Poklonite se Gospodu sa strahom, častite ga s trepetom! Poštujte Sina, da se ne razgnjevi, i vaša vas osnova ne unesreći; jer će se gnjev njegov brzo raspaliti. Blagoslovljeni su svi, koji se u njega uzdaju!

Kraljevstvo je blizu

„Stražaru, koje je doba noći –
 Što su njegovi znakovi obećanja.
 Putniče, pogledaj iznad visine planina,
 Vidi tu zvijezdu koja slavno sja!
 Stražaru, da li njena prekrasna zraka
 Ma koliko nade ili radosti predskazuje?
 Putniče, da to donosi dan –
 Izraelu obećani san.

„Stražaru, koje je doba noći –
 Ta se zvijezda sve više uspinje
 Putniče, blaženstvo i svjetlost,
 Mir i Istinu, njen pravac označava.
 Stražaru, dali će njene zrake
 Pozlatiti mjesto koje će im dati rođenje?
 Putniče, doba su njezina;
 Vidi, njena slava ispunjava zemlju.

„Stražaru reci nam, da li jutro
 Pravične slave Siona sviće?
 Da li znakovi koji označavaju njen dolazak
 još uvijek na tvoju stazu sjaje?
 Putniče, Da: ustani! Ustani i pogledaj oko sebe
 Svjetlo se prolama po nebesima!
 Zaogrni svoju svadbenu haljinu oko sebe!
 Jutro sviće! ustani! Ustani!“